

กรณีมลพิษจากโรงงานกำจัดขยะ จังหวัดภูเก็ต

จังหวัดภูเก็ตมีระบบกำจัดขยะแบบเตาเผาขนาด 250 ตัน/วัน ให้บริการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และภาคเอกชนมาตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2541 แต่เนื่องจากมีปริมาณขยะมูลฝอยเพิ่มขึ้นจนเกินขีดความสามารถของเตาเผาขยะ ทำให้การกำจัดขยะให้มีประสิทธิภาพได้ และมีการร้องเรียนว่ามีการนำขยะติดเชื้อไปเผาในเตาเผาขยะชุมชน เนื่องจากโรงเผาขยะติดเชื้อไม่สามารถใช้การได้ มีการนำขี้เถ้าที่เกิดจากการเผาขยะไปเททิ้งในบ่อน้ำซึ่งสามารถซึมออกไปภายนอกได้ และบริเวณที่ฝังกลบมีขยะที่ยังไม่ถูกฝังกลบจำนวนมาก มลภาวะที่เกิดจากโรงงานกำจัดขยะจะส่งผลกระทบต่อชุมชนที่อยู่ในบริเวณนั้น ที่สำคัญคือในบริเวณติดกันมีโรงเรียนเฉลิมพระเกียรติ ซึ่งมีนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาอยู่หลายร้อยคน เด็กนักเรียนเหล่านี้ต้องสูดดมมลพิษ โดยเฉพาะสารไดออกซินเข้าไปโดยไม่รู้ตัว นอกจากนี้ บริเวณชายหาดที่เชื่อมต่อกับป่าชายเลนซึ่งรับน้ำจากโรงงานกำจัดขยะ มีชาวบ้านไปหาหอย หาลา และนำขึ้นมาขาย เท่ากับว่า มลพิษจากโรงงานกำจัดขยะได้กระจายออกไปยังผู้บริโภคสัตว์น้ำเหล่านั้นโดยไม่รู้ตัวด้วย

จากการตรวจสอบของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พบว่าโรงกำจัดขยะโดยการเผาจังหวัดภูเก็ตอยู่ในภาวะวิกฤต มีความสามารถในการกำจัดไม่เพียงพอต่อปริมาณขยะ และกรมควบคุมมลพิษและเทศบาลนครภูเก็ตยืนยันว่ามี **ค่าไดออกซินที่มีค่าสูงเกินกว่ามาตรฐานซึ่งวัดได้ 0.72 ng TEQ/Nm³ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545 (ค่ามาตรฐานคือ น้อยกว่า 0.5 ng TEQ/Nm³)** ซึ่งอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของชุมชนและเด็กนักเรียนในโรงเรียนเฉลิมพระเกียรติที่อยู่ใกล้เคียง อีกทั้งองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นทุกระดับยังขาดความตระหนักและไม่ร่วมมือกันแก้ไขปัญหาในภาพรวมอย่างจริงจัง รวมถึงมิได้มีการหยิบยกปัญหานี้ขึ้นเป็นวาระเร่งด่วนของจังหวัดภูเก็ต

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงมีข้อเสนอให้รัฐบาลสนับสนุนงบประมาณโครงการลดและคัดแยกขยะมูลฝอยจากแหล่งกำเนิด และโครงการปรับปรุงบ่อฝังกลบขยะมูลฝอยและพื้นที่บ่อฝังกลบให้แก่เทศบาลนครภูเก็ต และสั่งการให้จังหวัดภูเก็ตจัดทำแผนแก้ไขปัญหาขยะล้นเมืองภูเก็ต เป็นวาระเร่งด่วน โดยเน้นแนวทางการลดปริมาณขยะ การคัดแยกขยะจากแหล่งกำเนิด เพื่อนำกลับมาใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสม รวมทั้งต้องเปิดเผยข้อมูลและแก้ไขปัญหากรณีสารไดออกซินให้แก่ทุกภาคส่วน อีกทั้งต้องมีการตรวจสอบควบคุมคุณภาพของโรงเผาขยะอย่างต่อเนื่อง และต้องมีการตรวจสุขภาพแก่ชุมชนและเด็กนักเรียนในโรงเรียนเฉลิมพระเกียรติที่อยู่ใกล้เคียง เพื่อให้ประชาชนที่ได้รับผลกระทบสามารถดำรงชีพอยู่ได้อย่างปกติและต่อเนื่อง ในสิ่งแวดล้อมที่จะไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัย สวัสดิภาพ หรือคุณภาพชีวิตของตน ซึ่งต้องได้รับความคุ้มครองตามความเหมาะสมตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

28 กุมภาพันธ์ 2551